

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 2Co/346/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6912213204
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 01. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Antalová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6912213204.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Antalovej a členov senátu JUDr. Jany Novotnej a JUDr. Jozefa Zlochu v právnej veci žalobcu: POHOTOVOST' s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zast. advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421 proti žalovanému: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku okresného súdu Rimavská Sobota č.k. 6C/223/2012-68 zo dňa 24.03.2015 takto

r o z h o d n u t i e :

Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.
Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Rimavská Sobota (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 6C/223/2012-68 zo dňa 24.03.2015 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia náhrady škody a náhrady nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“), keď v exekučnej veci v zákonnej lehote 15 dní od doručenia žiadosti písomne nepoveril súdneho exekútora na vykonanie exekúcie a o žiadosti o udelenie poverenia jej zamietnutím rozhodol až po uplynutí zákonnej lehoty. Náhradu trov konania žalovanému nepriznal. Okresný súd vykonal dokazovanie oboznámením sa so žalobou, vyjadrením žalovaného, obsahom spisu a pripojeným exekučným spisom 15Er/449/2011.

Prvostupňový súd zistil, že v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde v Rimavskej Sobote pod číslom 15Er/449/2011 žalobca ako oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie a súdny exekútor podal žiadosť o udelenie poverenia dňa 20.05.2011. Exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s. O žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia súd rozhodol uznesením zo dňa 27.06.2011 tak, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol, pretože po preskúmaní exekučného titulu v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku zistil, že rozhodcovským rozsudkom bolo oprávnenému priznané aj plnenie v rozpore s dobrými mravmi. Následne exekúciu podľa § 44 ods. 3 Exekučného poriadku uznesením súd zastavil. Na základe vykonaného dokazovania prvostupňový súd konštatoval, že nemožno spochybniť, že okresný súd v exekučnej veci nerozhodol v lehote stanovenej v Exekučnom poriadku, touto lehotou však okresný súd nebol viazaný, nakoľko podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom v čase začatia exekúcie lehota 15 dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí, ak súd zistí rozpor žiadosti, návrhu, alebo exekučného titulu so zákonom a musí rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o vykonanie exekúcie. V danom prípade teda v konkrétnej exekučnej veci existoval dôvod, pri ktorom neplatí 15 dňová lehota na rozhodnutie o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá lehota platí len v prípade, že súd poverí súdneho exekútora vykonaním exekúcie a nie pre prípad, že súd žiadosť súdneho exekútora uznesením

zamietne, ako to bolo v tomto konkrétnom prípade. Súd konštatoval, že žalobca nepreukázal jednu zo zákonných podmienok pre vznik nároku na náhradu škody a nároku na nemajetkovú ujmu, a to nesprávny úradný postup okresného súdu. Vo vzťahu k prieťahom v konaní prvostupňový súd poukázal na to, že žalobca nepreukázal, že by ohľadne dotknutého exekučného konania príslušný orgán (predseda súdu v rámci posudzovania sťažnosti účastníka konania alebo Ústavný súd SR) rozhodovali o prípadnej sťažnosti účastníkov exekučného konania a že by konštatovali existenciu prieťahov v konaní. Ďalej poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR, napr. rozhodnutie I.ÚS/42/01. Nakoľko mal prvostupňový súd za to, že k nesprávnemu úradnému postupu nedošlo a nemožno konštatovať, že v konaní došlo k zbytočným prieťahom pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, žalobu zamietol. Svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 3 ods. 1 písm. d/, § 4 ods. 1 písm. a/, § 9 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z. a § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti rozsudku okresného súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie. Žiadal napadnutý rozsudok okresného súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. V odvolaní poukázal na to, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca. Okresný súd rozhodol v jeho neprítomnosti, hoci na tento postup neboli splnené zákonné podmienky. Žalobca riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s uvedenými dôvodmi. Podľa odvolateľa nebolo prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. Súd podľa žalobcu ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania. Trval pritom na osobnej účasti svojho právneho zástupcu na pojednávaní, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde. Odvolateľ ďalej namietal, že okresný súd mu odňal možnosť konať pred súdom, pretože sa nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam žalovaného, ani vykonaným dôkazom, na ktorých okresný súd založil svoje rozhodnutie, čím došlo aj k porušeniu jeho práva na kontradiktórne konanie. Tvrdenie okresného súdu o dodržaní zákonných lehôt v exekučnom konaní nekorešponduje s časovými úsekmi uvedenými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Je dôležité skúmať nie len samotný moment, kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil súdnemu exekútorovi. Žalobca namietal, že nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Neboli splnené zákonné podmienky na rozhodnutie bez nariadenia pojednávania a OS vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bezdôvodne určil sám, pričom dokazovanie vykonal listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný. Nie je ani zrejmé, či išlo o listiny založené v spise. Za dôkaz však v konaní môžu slúžiť listiny založené len v exekučnom spise a to vzhľadom k faktu, že vec sa týka nesprávneho postupu štátneho orgánu. Žalobca ďalej namietal, že súd zamietol žalobu v časti skutočnej škody z dôvodu jej nedôvodnosti, avšak úplne ignoroval všetky tvrdenia žalobcu o majetkovej škode vzniknutej z titulu dodržiavania a správy informačného systému z titulu výdajov špecifikovaných podrobne v žalobe. V tejto žiadosti je podľa odvolateľa rozhodnutie nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Z odôvodnenia rozsudku podľa odvolateľa nie je vôbec zrejmé, akou úvahou dospel súd k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa tieto námietky týkajú aj chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Žalobca hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, nepoučil žalobcu podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť ďalšie dôkazy. Žalobca napokon namietal, že rozhodnutie vo veci neprichádza do úvahy, pretože súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Žalobca tvrdil, že podal proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo právoplatné rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní v zmysle § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., pretože nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie vykonané prvostupňovým súdom. Rozsudok odvolacieho súdu bol verejne vyhlásený v zmysle § 211 ods. 2 a § 156 ods. 1, 3 O.s.p., čo bolo oznámené na úradnej tabuli Krajského súdu v Banskej Bystrici dňa 05.01.2016, pričom

napadnutý rozsudok okresného súdu bol odvolacím súdom podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdený.

V zmysle ust. § 3 ods. 1 a 2 Zákona č. 514/2003 Z.z. (1) štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom.

(2) Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

V zmysle ust. § 9 ods. 1 a 2 Zákona č. 514/2003 Z.z. (1) Štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinností orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky.

(2) Pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prietahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

V zmysle ust. § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. (1) Odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

(2) Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po preskúmaní veci z dôvodov uvedených v odvolaní dospel k záveru, že odvolaním nie je možné vyhovieť.

Zo spisu okresného súdu vyplýva, že žalobca sa podanou žalobou voči žalovanému domáhal zaplataenia vyčíslenej náhrady škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom exekučného súdu v exekučnom konaní, ktorý nesprávny postup mal spočívať v zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí zákonnej (15 dňovej) lehoty, pričom exekučný súd v rozpore s § 44 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z.z. (Exekučný poriadok) vykonal opätovné posúdenie práva na zaplataenie dlhu. Žalobca priamo v žalobe vzniesol námietku zaujatosti všetkých sudcov okresného súdu, o ktorej rozhodol nadriadený súd tak, že zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania prejednávanej veci nevylúčil. Okresný súd doručil žalobný návrh žalovanému na vyjadrenie. Prvostupňový súd účastníkov konania na pojednávanie riadne predvolal, lehota na prípravu pojednávania bola zachovaná. Súd na pojednávaní po vykonanom dokazovaní vyhlásil rozsudok. Z obsahu spisu okresného súdu ďalej vyplýva, že prvostupňový súd si v rámci prípravy pojednávania zadovážil predmetný exekučný spis č. 15Er/449/2011 (exekučná vec č. EX 5659/10 vedená proti povinnej Irene Kalocsaiovej), z ktorého zistil, že súdny exekútor doručil súdu žiadosť o udelenie poverenia dňa 20.05.2011. Oprávnený podal návrh na exekúciu dňa 07.04.2011, pričom exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s., Bratislava, sp. zn. SR15143/10 zo dňa 24.02.2011. Exekučný súd uznesením sp. zn. 15Er/449/2011 zo dňa 27.06.2011 žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia zamietol. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 26.07.2011. Následne exekučný súd uznesením č.k. 15Er/449/2011-17 zo dňa 29.05.2012 exekúciu zastavil. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 20.06.2012. Z uvedeného

nesporne vyplýva, že tvrdenie žalobcu v žalobe, že exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 21.07.2011, t.j. po uplynutí zákonom stanovenej lehoty, s omeškaním viac ako 105 dní, nemá oporu v zistenom skutkovom stave, ani nevyplýva z obsahu pripojeného exekučného spisu. Uvedená žalobná námietka je preto nedôvodná. Súd uvádza, že v tomto prípade je zrejme, že aj z dôvodu predkladania enormného množstva typových odvolaní žalobcom na rôzne sudy, odvolacie dôvody nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami uvedenými v odôvodnení rozsudku okresného súdu. Ide len o zhrnutie rozličných dôvodov reagujúcich na rôzne dôvody zamietnutia návrhov na začatie konania prvostupňovými súdmi SR v obdobných veciach. V žalobe odvolateľ namieta nedodržanie lehoty na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Poukazuje na skutočnosť, že neboli splnené podmienky pre rozhodnutie bez nariadenia pojednávania napriek skutočnosti, že termín pojednávania bol zo strany prvostupňového súdu riadne vytyčený a predvolanie na pojednávanie mu bolo riadne a včas doručené. V odvolaní je viacero rozporov a protirečení (o.i. odvolateľ tvrdí, že žalovaný sa k žalobe napriek výzve súdu nevyjadril a súd mal rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie, hoci žalovaný sa vo veci písomne vyjadril a pod.). Žalobca pripisuje súdu závery, ktoré tento odvolaním napadnutom rozhodnutím nevyjadril.

Odvolací súd viazaný odvolacími dôvodmi preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky žalobcu, ako aj predchádzajúce konanie prvostupňového súdu. V plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu a v zmysle § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. na ne v celom rozsahu odkazuje. Okresný súd na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktoré aplikoval správne ustanovenia právnych predpisov a vec právne správne posúdil. Záver okresného súdu o nenaplnení predpokladu zodpovednosti žalovaného za škodu je v celom rozsahu správny, pretože žalobca nepreukázal tvrdený nesprávny úradný postup exekučného súdu v predmetnom exekučnom konaní. Vzhľadom na viazanosť odvolacieho súdu s odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.) sa pri posudzovaní veci krajský súd sa zaoberal len námietkami odvolateľa a procesným postupom okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozhodnutia a to z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 O.s.p.).

Odvolacia námietka, že o prejednávanej veci rozhodoval vylúčený sudca nie je dôvodná. Tvrdeniu o vylúčení zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania veci založil žalobca na argumente, že tento je sudcom rovnakého súdu, ktorým mu ako exekučný súd svojím nesprávnym úradným postupom mal spôsobiť uplatnenú škodu. Súdna prax dospela k ustálenému záveru, že dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá samotná skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť o veci, v ktorej žalovaným je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (napr. uznesenie NS SR sp. zn. 3Nc/14/2010 zo dňa 31.05.2010); dôvodom na vylúčenie sudcu bez ďalšieho nie je ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý podľa tvrdení žalobcu svojím nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť žalovaného za majetkovú škodu a majetkovú ujmu (napr. uznesenia NS SR sp. zn. 6Cdo/201/2013 zo dňa 19.06.2013, sp. zn. 3Cdo/102/2013 zo dňa 11.03.2013, sp. zn. 3Cdo/202/2013 zo dňa 12.09.2013). Obdobne možno poukázať aj na uznesenie NS SR zo dňa 23.06.2013 sp. zn. a 7Cdo/141/2013, podľa ktorého; „Dôvod na vylúčenie sudcu (§14 ods. 1 O.s.p.) nezakladá sa na skutočnosti, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, ktorej žalovaným je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (viď napr. uznesenie NS SR zo dňa 31.05.2010 sp. zn. 3Nc/14/2010). Dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne svojím nesprávnym úradným postupom v inej veci založil zodpovednosť žalovanej za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle Zákona č. 514/2013.“ Rovnako možno poukázať aj na obdobnú rozhodovaciu prax v Českej republike pri zhodnej právnej úprave (napr. uznesenie NS ČR sp. zn. 31Nd/209/2009 zverejnené pod číslom 65/2010 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek). O žalobcom vznesenej námietke zaujatosti zákonného sudcu riadne rozhodol nariadený súd s tým, že zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania veci nevylúčil. Zo spisu okresného súdu súčasne vyplýva, že uznesenie nadriadeného súdu rozhodujúceho o námietke zaujatosti (uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43NcC/242/2012 zo dňa 11.10.2012) bolo účastníkom riadne doručené. Iné, resp. nové dôvody zaujatosti zákonného sudcu žalobca v odvolaní neuviedol.

Odvolacia námietka žalobcu, že mu okresný súd uskutočnením pojednávania, a vykonaním dokazovania v jeho neprítomnosti odňal možnosť konať pred súdom a tým porušil jeho právo na kontradiktórne konanie, rovnako nie je dôvodná. Zo spisu vyplýva, že predvolanie na pojednávanie okresného súdu doručil súd právnomu zástupcovi žalobcu riadne a včas s poskytnutím 5 dňovej zákonnej lehoty na prípravu na pojednávanie. Na vykonanie pojednávania v neprítomnosti riadne a včas predvolaného

žalobcu boli splnené zákonné podmienky podľa § 101 ods. 2 O.s.p. Postupom okresného súdu v súlade so zákonom nemôže dôjsť k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom. K odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom nedošlo ani v rámci dokazovania. Okresný súd síce vykonal dokazovanie na pojednávaní v neprítomnosti účastníkov konania (§101 ods. 2 O.s.p.), toto však okrem oboznámenia so žalobou a vyjadrením žalovaného pozostávalo len s oboznámením sa s listinami z exekučného spisu 15Er/449/2011, ktoré ako dôkaz navrhol vykonať samotný žalobca priamo v žalobe. Žalobca bol účastníkom uvedeného exekučného konania a obsah exekučného spisu mu bol nepochybne známy, pretože všetky rozhodnutia v exekučnom konaní mu boli riadne doručené. Iné dokazovanie okresný súd nevykonal. K žalobcovej námietke, že prvostupňový súd neprípustne skrátil dokazovanie a žalobcu nepoučil o možnosti predkladať dôkazy je potrebné uviesť, že ani táto námietka nezodpovedá obsahu súdneho spisu. Žalobca bol poučený o tom, že má právo predkladať dôkazy do vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania v prílohe predvolania na súdne pojednávanie. Zákonným postupom okresného súdu nemôže dôjsť k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom; k odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom nedošlo ani v rámci dokazovania.

K odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom nedošlo ani postupom okresného súdu, ktorý napadnutým rozsudkom rozhodol vo veci samej pred nadobudnutím právoplatnosti uznesenia o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania. Vyhláseným uznesením o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania bol okresný súd viazaný (§ 170 ods. 1 O.s.p.), a preto mohol pokračovať v konaní. Okresný súd nesúhlas žalobcu s rozhodnutím krajského súdu o tom, že konajúci sudca nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci správne nepovažoval za skutočnosť zakladajúcu povinnosť prerušiť konanie podľa § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p., podľa ktorého súd obligatórne preruší konanie, keď rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je oprávnený sám riešiť. Pokiaľ žalobca navrhoval prerušiť konanie podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., z dikcie citovaného ustanovenia zákona vyplýva, že v tomto prípade ide o fakultatívne prerušenie konania, t.j. súdu nevzniká povinnosť konanie prerušiť, pokiaľ sa mu na základe skutočností vyplývajúcich zo spisu takýto postup nejaví ako nevyhnutný. Súd je oprávnený konanie prerušiť v prípade, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet. Odvolateľ k návrhu na prerušenie konania pripojil kópiu sťažnosti, o ktorej tvrdil, že túto podal Ústavnému súdu SR. Sťažnosť žalobcu, adresovaná Ústavnému súdu SR, sa mala týkať uznesenia krajského súdu o nevyhlúčení konajúceho sudcu v tejto veci. Jej podanie na Ústavný súd Slovenskej republiky žalobca nijako nepreukazoval. Ani táto skutočnosť by však nebola dôvodom na prerušenie konania, pretože otázku, či vo veci rozhodoval vylúčený sudca, môže preskúmať súd vyššieho stupňa v riadnom inštančnom postupe na základe riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov, nie ústavný súd v konaní o sťažnosti žalobcu, v ktorej namieta porušenie svojich základných práv podľa článku 46 ods. 1 a článku 48 ods. 1 Ústavy SR a práv podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Uvedené konštatovanie potvrdzuje aj rozhodovacia prax Ústavného súdu SR, ako vyplýva z jeho rozhodnutí v skutkovo a právne totožných veciach (napr. sp. zn. I. ÚS 89/2013 zo 06.02.2013, I. ÚS 92/2013 z 13. 02. 2013), ktorý sťažnosti obchodnej spoločnosti Pohotovosť, s.r.o. proti uzneseniam Krajského súdu v Banskej Bystrici odmietol pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na ich prerokovanie a rozhodnutie. Odvolateľ vo svojom návrhu na prerušenie konania a ani v odvolaní nedokladoval a ani netvrdil, že prebieha konanie o otázke, ktorá môže mať vplyv pre rozhodnutie súdu o podanej žalobe, t.j. nepredložil žiadny dôkaz o tom, že jeho ústavná sťažnosť bola prijatá Ústavným súdom SR na ďalšie konanie. Pokiaľ teda prvostupňový súd návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol, týmto postupom okresného súdu nebol žalobca vylúčený z uplatnenia žiadneho svojho procesného oprávnenia; postup okresného súdu bol plne odôvodnený hospodárnosťou konania.

Žalobca v odvolaní spochybnil záver okresného súdu o nepreukázaní nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, keď trval na porušení svojho práva na rozhodnutie v zákonnej lehote. Odvolací súd v plnom rozsahu súhlasí so záverom okresného súdu o nepreukázaní nesprávneho úradného postupu exekučného súdu pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie ako jedného z predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Ťažisko argumentácie žalobcu o nesprávnom úradnom postupe exekučného súdu spočívalo v tvrdení, že k vydaniu rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia došlo až po zákonnej 15 dňovej lehote a zároveň v tvrdení, že exekučný súd nebol oprávnený preskúmať exekučný titul, ktorým bol rozhodcovský rozsudok vydaný v rozhodcovskom konaní. Podľa ustálenej súdnej praxe ale pätnásťdňová lehota, plynúca od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí,

ak exekučný súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom a musí rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (viď uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. IV.ÚS/605/2012 zo 14.12.2012, sp. zn. II.ÚS/520/2012 z 10.07.2013, sp. zn. II.ÚS/248/2013 z 25.04.2013 alebo sp. zn. II.ÚS/112/2013 z 13.02.2013). Ak okresný súd z pripojeného exekučného spisu zistil, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená 20.05.2011 (vo vzťahu k nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu nie je rozhodujúce, kedy začalo samotné exekučné konanie) a exekučný súd ju zamietol uznesením dňa 27.06.2011, uvedený postup a obdobie nemožno považovať za nesprávny úradný postup (prieťahy v konaní) a je plne odôvodnený potrebou skúmania formálnej a materiálnej vykonateľnosti predloženého exekučného titulu. Vzhľadom na množstvo exekučných konaní, ktoré žalobca iniciuje pred okresným súdom, je ústavne akceptovateľná aj dlhšia lehota, nevyhnutne potrebná na vykonanie tejto činnosti (pozri napríklad uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. IV.ÚS/606/2012 zo dňa 14.12.2012 alebo sp. zn. II.ÚS/245/2013 zo dňa 25.04.2013). Túto skutočnosť treba osobitne zdôrazniť najmä v prípadoch, keď titulom pre vykonanie exekúcie sú rozhodcovské rozhodnutia (rozhodcovské rozsudky). Exekučný súd pred vydaním poverenia na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi je vždy povinný skúmať, či sú splnené formálne i materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie. Je predovšetkým povinný skúmať, či exekučný titul podľa ustanovenia § 41 Exekučného poriadku má všetky zákonné atribúty a či nie je v rozpore so zákonom (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku). O návrhu na nútený výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku je exekučný súd oprávnený aj bez návrhu (ex offa) skúmať, či rozhodcovská zmluva medzi zmluvnými stranami bola uzavretá platne. Ak exekučný súd zistí, že právomoc rozhodcovského súdu bola založená na základe neplatnej rozhodcovskej zmluvy (doložky), je oprávnený vyvodiť všetky dôsledky, vyplývajúce z príslušných právnych predpisov preto, aby zmluvná strana nebola uvedenou zmluvou viazaná (napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR z 10.10.2012 sp. zn. 6Cdo/105/2011, R66/2013). Žalobca postup súdu, ktorý skúmal splnenie formálnych a materiálnych predpokladov pre vedenie exekúcie, vytyka exekučnému súdu bezdôvodne.

Nakoniec žalobca v odvolaní namietal aj nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku, ktorý sa podľa neho vôbec nezaobera uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmu. Ani v tomto smere však nemožno okresnému súdu nič vytknúť. Žalobca v konaní nepreukázal jeden z kumulatívnych obligatórnych predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (t.j. nesprávny úradný postup exekučného súdu); v súlade so zásadou hospodárnosti konania nebolo potrebné sa v odôvodnení rozsudku osobitne zaoberať nepriznaním uplatnenej škody a nemajetkovej ujmy. Táto skutočnosť preto v žiadnom prípade nespôsobuje nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku.

Keďže žalobca v súdnom konaní nepreukázal existenciu nesprávneho úradného postupu, príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody, nevzniklo mu právo na náhradu škody ani nemajetkovej ujmy. Okresný súd nepostupoval v rozpore s Exekučným poriadkom, jeho konanie nevykazuje znaky nesprávneho úradného postupu v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z. Prvostupňový súd správne právne odôvodnil, prečo návrhu nevyhovel. Odvolací súd, vychádzajúc z úvah a právnych záverov uvedených vyššie, podľa § 219 ods. 1 O.s.p. rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil, vrátane súvisiaceho výroku o náhrade trov prvostupňového konania (§ 206 ods. 2 O.s.p.), pri rozhodovaní o ktorých správne vychádzal z § 142 ods. 1 za použitia § 151 ods.1 O.s.p., teda podľa úspechu v konaní, ale ak žalovanému trovy konania nevznikli, nebolo náhradu akých trov mu prisúdiť.

O trovách odvolacieho konania krajský súd rozhodol za použitia ustanovenia § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. Žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný, preto mu podľa vyššie uvedených ustanovení vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania, tieto si však do doby rozhodnutia odvolacieho súdu neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a ich vznik nemal odvolací súd preukázaný ani zo súdneho spisu; preto mu odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.